

**A Kúria
Jogegységi Tanácsának
határozata**

Az ügy száma: Jpe.I.60.025/2025/10.
A felperes: a felperes neve
(a felperes címe)
A felperes képviselője: Kálóczi, Petrovics és Marofka Ügyvédi Iroda
(a felperes képviselőjének címe;
eljáró ügyvéd: Dr. Petrovics Bálint)
Az alperes: az alperes neve
(az alperes címe)
A per tárgya: kölcsöntartozás megfizetése
A jogegységi panaszt benyújtó fél: a felperes
A jogegységi panasszal támadott határozat: Pfv.21.003/2024/3. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a felperes jogegységi panaszát elutasítja.

Indokolás

A jogegységi panasz alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes és a hitelező neve mint hitelező között 2007. június 2-án svájci frank alapú kölcsönszerződés jött létre. A hitelező 2009. június 24-én felmondta a szerződést, majd 2014. március 14-én a felperesre engedményezte a szerződésből eredő követelését. Az engedményezésről az alperest 2014. június 2-án értesítették.

[2] A felperes a teljes követeléséből 170.000 forint és járulékai vonatkozásában fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő azzal, hogy a követelés további részét illetően jogfenntartással élt. A fizetési meghagyás ellentmondás hiányában 2017. november 25-én jogerőre emelkedett.

[3] 2022. január 6-án a felperes újabb fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben a kölcsönszerződésből eredő, korábban nem érvényesített követelése teljesítését kérte. Az alperes ellentmondása folytán az eljárás a jelen jogegységi panasz eljárás közvetlen előzményét képező perré alakult. A perben a felperes keresetében 1.295.438 forint és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Egyebek mellett a követelés elévülésére hivatkozott.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét – a követelés elévülésére tekintettel – elutasította. A 6/2022. JEH számú jogegységi határozatra (Jpe.III.60.027/2022/15.) utalva rámutatott, hogy a felperes első fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelme csak a kérelemben szereplő 170.000 forint és járulékai tekintetében szakította meg az elévülést, a kölcsönszerződésből eredő követelés további, fennmaradó részét illetően nem. A korábbi fizetési meghagyásos eljárásban tett jogfenntartó nyilatkozat

ugyancsak nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, mert nem rendelkezett a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás kellékeivel, és a követelés bírósági úton történő érvényesítését sem jelentette. Az elsőfokú bíróság kiemelte, felszólításnak az a nyilatkozat minősül, amelyben aktív tevékenység kifejtésére vagy passzív tartózkodásra hívják fel a másik felet. A felperes által tett jogfenntartó nyilatkozat viszont semmilyen felszólítást nem tartalmaz. A per tárgyát képező követelés ezért elévült, a felperes ugyanis a 2014. március 14-én bekövetkezett engedményezést követően öt éven belül nem érvényesítette.

[5] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – helyes indokaira utalással – helybenhagyta.

[6] A jogerős ítélet ellen – annak hatályon kívül helyezése és elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helyt adó döntés meghozatala, másodlagosan az elsőfokú bíróság, harmadlagosan pedig a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása iránt – a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

[7] Megsértett jogszabályhelyként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 327. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését és 360. § (1) bekezdését, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/D. § (1) bekezdését jelölte meg. Hivatkozása szerint a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozattól, továbbá a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú és Pfv.21.290/2022/3. számú (megjelent BH 2023.186. számon is) határozatától is.

[8] A felülvizsgálat kizártsága miatt a felperes a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapítottan felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal egyezően előadta, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozattól, valamint a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú és Pfv.21.290/2022/3. számú (megjelent BH 2023.186. számon is) határozatától is.

[9] Érvelése szerint az eljáró bíróságok tévesen alapították döntésüket a 6/2022. JEH számú jogegységi határozatra (Jpe.III.60.027/2022/15.), ez a jogegységi határozat ugyanis az elévülés kérdésében nem tartalmaz semmilyen jogértelmezést.

[10] Kifejtette, hogy a követelés bírósági úton történő érvényesítése nemcsak az adott eljárás tárgyát képező követelésrész, hanem a teljes követelés elévülését megszakítja. Hangsúlyozta, hogy a második eljárásban követelése fennmaradó részét érvényesítette, nem pedig egy, a korábbtól eltérő tény- és jogalapon nyugvó, más követelést. Álláspontjának alátámasztása érdekében a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú és Pfv.21.290/2022/3. számú (megjelent BH 2023.186. számon is) határozataira hivatkozott, amelyekről szerinte a jogerős ítélet indokolatlanul eltér.

[11] Azzal is érvelt, hogy az általa előterjesztett első fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem írásbeli felszólításként is alkalmas volt a teljes követelés elévülésének megszakítására, mivel a kérelemben szereplő jogfenntartó nyilatkozatában félreérthetetlen módon kinyilvánította, hogy fennmaradó követeléséről nem mond le. E körben utalt a Kúria Pfv.20.039/2012/4. számú (megjelent BH 2014.106. számon) végzésére, és kifejtette, hogy az elévülés jogpolitikai indoka az, hogy nem kívánatos a kötelezettet hosszú időn keresztül bizonytalanságban hagyni a követelés érvényesítése felől. A jogfenntartó nyilatkozat megtételével ez a jogpolitikai cél – állítása szerint – egyértelműen teljesült. Megjegyezte, hogy kifejezett joglemondás hiányában nem hivatkozhat alappal arra a kötelezett, hogy a jogosult a követelése, mégpedig teljes követelése teljesítését nem kívánja.

[12] Álláspontját – okfejtése szerint – a Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozat is alátámasztja, amelynek értelmében a hatálytalan keresetlevél a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján írásbeli felszólításként megszakítja az elévülést. Előadta, hogy nincs jogi jelentősége annak, hogy a bírósági úton történő igényérvényesítés során születik-e érdemi döntés vagy nem, az írásbeli fizetési felszólítás ugyanis a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése értelmében önálló elévülést megszakító ok. Ezért, mivel a jelen esetben követelése egy részét korábban polgári peres eljárás keretében érvényesítette, a korábbi, az első fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem mindenképpen megszakította írásbeli felszólításként a teljes követelés elévülését.

A Kúria jogegységi panasszal támadott határozata

[13] A Kúria a felülvizsgálatot a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján engedélyezte, mert a jogerős ítélet jogkérdésben eltért a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú határozatától. Ezt követően a Pfv.21.003/2024/3. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[14] Határozata indokolásában előrebocsátotta, hogy a Kúria Pfv.21.290/2022/3. számú (megjelent BH 2023.186. számon is) határozatától való eltérés vizsgálatára nem kerülhetett sor, mert a felperes nem jelölte meg a határozatnak azt a részét, amelytől a felülvizsgálattal támadott határozat álláspontja szerint jogkérdésben eltér. A Kúria Pfv.20.039/2012/4. számú (megjelent BH 2014.106. számon) határozatát pedig a Bszi. korábban hatályban volt 163. § (1) bekezdése értelmében nem kellett a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétenni. Nem történt meg ténylegesen sem a határozatnak a BHGY-ban való közzététele. A határozat erre figyelemmel nem precedens, az attól való esetleges eltérést ezért a felülvizsgálati eljárásban nem kellett vizsgálni.

[15] Az ügy érdemét illetően a Kúria rámutatott, hogy a per tárgyát képező jogkérdésben a Kúria a Jpe.II.60.060/2023/7. számú jogegységi hatályú határozatában időközben állást foglalt, és a bíróságokra nézve kötelező jogértelmezésként megállapította, hogy az azonos jogi alapon nyugvó, korábban perben vagy fizetési meghagyásos eljárásban nem érvényesített további követelés elévülését a korábbi részkövetelésre irányuló igényérvényesítés nem szakítja meg. Kimondta azt is, hogy a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú ítéletének az előzőekkel ellentétes jogértelmezése és a Kúria hasonló tartalmú határozatai nem hivatkozhatók a továbbiakban kötelező erejű határozatként. A Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú határozata emiatt a felülvizsgálati kérelem elbírálásakor már nem volt figyelembe vehető, a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet pedig a jogegységi hatályú határozatnak megfelelő döntést tartalmaz.

[16] A Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozat és a jogerős ítélet közötti összevethetőséget a Kúria a felvetett jogkérdés tekintetében nem találta megállapíthatónak. Rámutatott, hogy a Jpe.II.60.054/2022. számú ügy tárgya a követelés bírósági úton való érvényesítése mint elévülést megszakító ok vizsgálata volt. A Kúria csupán a helyes bírói jogértelmezés kereteinek meghatározása érdekében utalt a hatálytalan keresetlevél kézbesítésének az elévülést írásbeli felszólításként megszakító joghatására. A jogegységi hatályú határozat alapját képező ügy tényállása egyébként is eltér a jelen ügy tényállásától, abban az ügyben ugyanis az eredetileg benyújtott keresetlevél magában foglalta a teljes követelést, a jelen ügyben viszont az elsőként előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben a felperes nem a teljes követelését érvényesítette, csupán követelése egy részét.

[17] A Kúria hangsúlyozta azt is, hogy a keresetlevél (fizetési meghagyás) tényállási részében tett jogfenntartó nyilatkozathoz elévülést megszakító joghatás csak abban az esetben fűződhet, ha a jogviszony a régi Ptk. hatálya alá tartozik és a jogfenntartó nyilatkozat tartalma kielégíti az írásbeli felszólítással szemben támasztott tartalmi követelményeket. A régi Ptk. 327. § (1) bekezdése és az ahhoz kapcsolódó kúriai gyakorlat értelmében az írásbeli

felszólítás alapján beazonosíthatónak kell lennie a felek közötti jogviszonynak, az abból eredeztetett fizetési kötelezettségnek és annak a felszólításkoriösszegezésének, valamint egyértelmű akaratkifejezést kell tartalmaznia az igény érvényesítésére {Pfv.20.216/2021/4., Indokolás [35]}. A normaszövegben megjelenő, a követelés „teljesítésére irányuló felszólítás” kifejezésből következően minimális tartalmi kelléke tehát az elévülés megszakadásához vezető fizetési felszólításnak az igény érvényesítése, azaz a követelés teljesítésére való felhívás. A jogosultnak a keresetlevélben, illetve a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben tett azon nyilatkozata, hogy a bírói úton nem érvényesített követelés(rész) tekintetében „jogfenntartással él”, nem tekinthető igényérvényesítésnek, mert csak azt fejezi ki, hogy a jogosult a ténylegesen érvényesített követelésrészen felüli követelésrész vonatkozásában a későbbi érvényesítés jogáról nem mond le. Ez nem jelent többet annál, mint hogy a későbbiekben dönt arról, kívánja-e a követelésrészt érvényesíteni, vagy sem. A későbbi igényérvényesítés jogáról való lemondás hiánya sem jogfenntartó nyilatkozat esetén, sem ilyen nyilatkozat nélkül nem értelmezhető teljesítésre való felszólításként. A Kúria Pfv.21.052/2017/5. számú ítéletében, annak [36] bekezdésében kifejtette, hogy az olyan cselekmények alkalmasak az elévülés megszakítására, amelyek folytán a kötelezett írásban értesül arról, hogy a jogosult igényt tart követelése kiegyenlítésére, a felszólítás kétségtelenné teszi, hogy a jogosult nem kíván lemondani jogáról, érvényesíteni kívánja a követelését. A Pfv.20.948/2021/3. számú ítélet indokai szerint is feltétel, hogy az írásbeli felhívásból a kötelezett értesüljön arról, hogy a jogosult igényt tart követelése kiegyenlítésére, azt érvényesíteni kívánja.

A jogegységi panasz és az ellenérdekű fél nyilatkozata

[18] A Kúria ítéletével (a továbbiakban: támadott határozat) szemben a felperes (a továbbiakban: panaszos) a Bszi. 41/B. § (2) bekezdésére hivatkozással jogegységi panaszt terjesztett elő. Kérte a támadott határozat hatályon kívül helyezését, és a Kúria új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[19] Előadta, hogy a Kúria eljáró tanácsa jogkérdésben eltért a Kúria Pfv.21.052/2017/5., Pfv.20.655/2019/6. és Gfv.30.191/2022/2. számú határozataitól.

[20] A Pfv.21.052/2017/5. számú határozattól való eltérést azért állította, mert a referenciahatározat – az érvelése szerint – azt a jogértelmezést fogalmazza meg, hogy mindenfajta olyan, a kötelezettel szembeni követelésre vonatkozó nyilatkozatot, amelyből kifejezésre jut a jogosult azon szándéka, hogy jogáról nem mond le (azaz nem joglemondó nyilatkozatot tesz), úgy kell értelmezni, hogy a jogosult a követelését érvényesíteni kívánja, azaz az ilyen tartalmú nyilatkozat írásbeli felszólításnak minősül, és a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján megszakítja a követelés elévülését. A Kúria a referenciahatározatban a jogosult felperes jogi képviselője által írt azon tájékoztatást, mely szerint ügyfelét a büntetőbíróság jogerősen felmentette, alkalmasnak ítélte a biztosítótársaság alperessel szembeni kártérítési követelés elévülésének megszakítására, pusztán amiatt, mert a nyilatkozat tartalma és az előzményi levelezés (amelyben az alperes korábban a felperes elleni büntetőeljárás folyamatban létre hivatkozva tagadta meg a kár megtérítését) alapján az alperes azt a következtetést vonhatta le alappal, hogy a felperes érvényesíteni kívánja a korábban bejelentett követelését. A támadott határozat a panaszos álláspontja szerint jogkérdésben eltért a referenciahatározat jogértelmezésétől, az általa az első fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben tett jogfenntartó nyilatkozat ugyanis megfelel a referenciahatározatban az elévülés megszakítását eredményező írásbeli felszólítással szemben támasztott követelményeknek, hiszen jogfenntartó nyilatkozatából is kitűnik, hogy az igényéről nem mond le (fenntartja azt), vagyis igényét érvényesíteni kívánja.

[21] A támadott határozat az elévülés megszakítására alkalmas írásbeli felszólítás tartalmi kellékeit illetően a panaszos megítélése szerint indokolatlanul eltért a Pfv.20.655/2019/6.

számú határozatban szereplő jogértelmezéstől is. A referenciahatározat szerint ugyanis, ha a jogosult által a kötelezetthez intézett írásbeli nyilatkozat tartalmazza a követelést megalapozó tényállást és a jogviszony megjelölését, valamint kitűnik belőle az igényérvényesítés szándéka, úgy ez a nyilatkozat a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti írásbeli fizetési felszólításnak minősül, és megszakítja az elévülést. A támadott határozatban viszont – a referenciahatározattól eltérően – az szerepel, hogy a jogfenntartó nyilatkozat, még ha tartalmazza is a követelést megalapozó tényeket és a jogviszony megjelölését, nem jelent igényérvényesítést, hanem csak azt fejezi ki, hogy a jogosult a későbbi érvényesítés jogáról nem mond le, a követelést esetlegesen a későbbiekben majd érvényesíteni kívánja. A későbbi igényérvényesítés szándékának jelzését tehát a támadott határozat a referenciahatározat jogértelmezésétől eltérően nem tartotta elegendőnek az írásbeli nyilatkozatnak a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti írásbeli felszólításként történő értékeléséhez.

[22] A panaszos végül a Kúria Gfv.30.191/2022/2. számú határozatától való eltérésre is hivatkozott, e határozat ugyanis a BHGY-ban közzétett határozatként említi a Kúria Pfv.20.039/2012/4. számú (megjelent BH 2014.106. számon) végzését. Kifogásolta, hogy a Kúria a támadott határozatában viszont ezt a végzést arra hivatkozva nem vette figyelembe, hogy nem tették közzé a BHGY-ban.

[23] Az alperes mint ellenérdekű fél a jogegységi panaszra nem tett nyilatkozatot.

A Kúria Jogegységi Tanácsának döntése és annak jogi indokai

[24] A jogegységi panasz nem alapos.

[25] A Kúria előrebocsátja, hogy a jogegység követelményét Magyarország Alaptörvényének 25. cikk (3) bekezdése tartalmazza, kimondva, hogy „[a] Kúria biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét.” A Kúria e feladatát az ítélkezése során akkor teljesíti, ha a közzétett kúriai döntéseiben elfogadott jogértelmezés elvi tartalmát (ún. *ratio decidendi*) az azonos ügyekben követi (Jpe.II.60.060/2023/7.).

[26] A jogegységi panasz eljárás rendkívüli, a jogerő utáni, a jogegységet célzó, a Bszi. külön szabályozásán alapuló *sui generis* eljárás, amely nem a per folytatása, hanem a jogrendszer belső koherenciájának a megteremtését szolgálja (Jpe.I.60.005/2021/5.). A Bszi. 41/B. § (1) bekezdése, illetve (2) bekezdése alapján kezdeményezhető jogegységi panasz eljárásban ezért a Kúria nem bírálja felül a támadott határozatot, hanem kizárólag azt vizsgálja, hogy a jogegységi panasz beadványban kifejezetten megjelölt, közzétett kúriai határozatoktól való eltérés bekövetkezett-e, és ha igen, akkor az eltérés indokolt volt-e vagy sem. A jogegységi panasz eljárás során a Kúria tehát a fél által megjelölt keretben, az általa hivatkozott eltérések tekintetében vizsgálja a panasz megalapozottságát (Jpe.II.60.040/2023/8.). A jogegységi panasz eljárás előzőekben említett kereteit kijelölik egyfelől azok a közzétett kúriai határozatok, amelyekről való eltérésre a panasz előterjesztője a felülvizsgálati kérelmében, illetve a jogegységi panaszában hivatkozott, másrésről az a jogkérdés, amelyben a panaszos eltérést állít (Jpe.II.60.060/2023/7.).

[27] A Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján jogegységi panasznak van helye – a pervezetésre vonatkozó végzés kivételével – a Kúriának az eljárási törvény alapján további fellebbezéssel, felülvizsgálati kérelemmel vagy felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható határozata ellen, ha a felülvizsgálati kérelemben a Kúria 2012. január 1. után hozott és a BHGY-ban közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre már hivatkoztak, és a Kúria az eltéréssel okozott jogsértést határozatában nem orvosolta. A (2) bekezdés alapján jogegységi panasznak van helye akkor is, ha a Kúria ítélkező tanácsa jogkérdésben – jogegységi eljárás kezdeményezése nélkül – úgy tér el a Kúria közzétett határozatától, hogy az adott eltérésre az alsóbb fokú bíróságok határozatában nem került sor.

[28] A panaszos a jogegységi panaszt a Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján terjesztette elő. Állítása szerint ugyanis a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésének értelmezése, az elévülés megszakítására alkalmas írásbeli felszólítás tartalmi kellékeinek meghatározása során a Kúria ítélkező tanácsa tért el – jogegységi eljárás kezdeményezése nélkül – jogkérdésben a Pfv.21.052/2017/5., Pfv.20.655/2019/6. és Gfv.30.191/2022/2. számú referenciahatározatoktól úgy, hogy erre az eltérésre az alsóbb fokú bíróságok határozataiban nem került sor, mivel az első- és a másodfokú eljárásban nem is vizsgálták, hogy az általa tett jogfenntartó nyilatkozat írásbeli felszólításként alkalmas-e az elévülés megszakítására.

[29] A Kúria a támadott határozat, valamint az első- és a másodfokú ítélet egybevetése alapján megállapította, hogy az eljáró bíróságok a panaszos által megjelölt jogkérdést – előadásával ellentétben – a per valamennyi szakaszában érdemben vizsgálták, és egybehangzóan ítélték meg.

[30] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [39]-[44] bekezdéseiben fejtette ki álláspontját az írásbeli felszólítás szükséges kellékeiről. Rámutatott, hogy felszólításnak az a nyilatkozat minősül, amelyben aktív tevékenység kifejtésére vagy passzív tartózkodásra hívják fel a másik felet. A panaszos által tett jogfenntartó nyilatkozat viszont semmilyen felszólítást nem tartalmaz, ezért nem rendelkezik a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás kellékeivel. A másodfokú bíróság – ítélete indokolásának [29] bekezdéséből kitűnően – egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és a döntés jogi indokaival is, amelyekre azok megismétlése nélkül utalt. Ez azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság az elévülés megszakítására alkalmas írásbeli felszólítás tartalmi kellékeinek meghatározása, illetve a jogfenntartó nyilatkozat értékelése körében is teljes egészében osztotta az elsőfokú határozat indokait. A panaszos a felülvizsgálati kérelmében – egyebek mellett – támadta a jogerős ítélet e körben elfoglalt álláspontját is, arra hivatkozva, hogy az általa előterjesztett első fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben szereplő jogfenntartó nyilatkozatában félreérthetetlen módon kinyilvánította, hogy fennmaradó követeléséről nem mond le, ezért a kérelem írásbeli felszólításként is alkalmas volt a teljes követelés elévülésének megszakítására. A Kúria azonban a támadott határozatában hatályában fenntartotta a jogerős ítéletet. Határozata indokolásának [32]-[34] bekezdéseiben a régi Ptk. 327. § (1) bekezdését értelmezve részletesen vizsgálta, hogy milyen kellékekkel kell rendelkeznie a követelés elévülésének megszakítására alkalmas írásbeli felszólításnak. Jogértelmezése szerint az írásbeli felszólítás alapján beazonosíthatónak kell lennie a felek közötti jogviszonynak, az abból eredeztetett fizetési kötelezettségnek, valamint egyértelmű akaratkifejezést kell tartalmaznia az igény érvényesítésére, vagyis az elévülés megszakítására alkalmas írásbeli felszólításnak szükségképpen tartalmi kelléke a követelés teljesítésére való felhívás is. A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben tett jogfenntartó nyilatkozatot a Kúria ítélkező tanácsa – az első- és a másodfokú bíróság jogi álláspontjával egyezően – ez utóbbi tartalmi kellék hiánya miatt nem tekintette a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti írásbeli felszólításnak.

[31] Megállapítható tehát, hogy az első- és a másodfokú bíróság, valamint támadott határozatában a Kúria egyaránt állást foglalt abban a jogkérdésben, hogy melyek a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti írásbeli felszólítás szükséges tartalmi kellékei, és jogértelmezésük egyező volt. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a jogegységi panaszban állított eltérésre – fennállása esetén – nem csupán a felülvizsgálati eljárásban, hanem már az alsóbb fokú bíróságok határozataiban is sor került. A Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján ezért a támadott határozattal szemben jogegységi panasz nem terjeszthető elő.

[32] Ha az alsóbb fokú bíróságok határozatukban jogkérdésben eltértek a Kúria 2012. január 1. után hozott és a BHGY-ban közzétett határozatától, és a Kúria az eltéréssel okozott jogsértést az eljárási törvény alapján további fellebbezéssel, felülvizsgálati kérelemmel vagy

felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható határozatában nem orvosolta, a Kúria határozatával szemben helyesen a Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján van helye jogegységi panasznak. A Bszi. 41/B. § (1) bekezdésére alapított jogegységi panasz előterjesztésének azonban az is feltétele, hogy a panaszos a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre már megelőzőleg, felülvizsgálati kérelmében hivatkozzék. Ez a feltétel nem kerülhető meg azzal, hogy a panaszos nem a Bszi. 41/B. § (1) bekezdésére, hanem a (2) bekezdésére hivatkozással nyújtja be jogegységi panaszát. Ha a panaszos – mint ahogyan a jelen esetben is – megelőzőleg, a felülvizsgálati kérelmében elmulasztott hivatkozni a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre, a mulasztás a Bszi. 41/B. § (2) bekezdésére alapított jogegységi panasz előterjesztésével nem orvosolható.

[33] Végül a panaszos azon hivatkozásával kapcsolatban, hogy a Kúria Gfv.30.191/2022/2. számú határozata közzétett határozatként említi a Kúria Pfv.20.039/2012/4. számú (megjelent BH 2014.106. számon) végzését, a támadott határozat viszont azt tartalmazza, hogy a végzést nem tették közzé a BHGY-ban, a Kúria rámutat, hogy ez az eltérés nem jogkérdésben, hanem ténykérdésben jelentkezett, a megjelölt referenciahatározat e körben téves ténymegállapítást tartalmaz. Jogegységi panasz pedig a Bszi. 41/B. § (1) és (2) bekezdése alapján egyaránt csak a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre alapítható.

[34] A Kúria egyébként a panaszos hasonló tartalmú hivatkozásával kapcsolatban más határozatában (Jpe.I.60.015/2025/10.) korábban már hangsúlyozta, hogy a Pfv.20.039/2012/4. (megjelent BH 2014.106. számon) számú végzését nem tették közzé a BHGY-ban, és nem is kellett, illetve kell ott közzétenni. A Kúria Pfv.20.039/2012/4. számú végzése ugyanis 2013. január 16-án kelt, e határozattal a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria ilyen hatályon kívül helyező végzéseinek a BHGY-ban történő közzétételét pedig a Bszi. 163. § (1) bekezdésének az egyes igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2020. évi CLXV. törvény 49. § (1) bekezdésével módosított, 2021. január 1-től hatályos rendelkezése írta csupán elő, az ezt követően hozott ilyen tartalmú határozatokra vonatkozóan. A Kúria ennek alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyező, és az első- vagy a másodfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasító határozatait 2021. január 1-től teszi közzé a BHGY-ban, ezért csak a 2021. január 1-jén, illetve azt követően hozott ilyen határozatai tartoznak a precedensek körébe. A Kúria Pfv.20.039/2012/4. számú végzését (megjelent BH 2014.106. számon) a fentiek értelmében nem kellett, illetve nem kell közzétenni a BHGY-ban.

[35] A Kúria mindezekre tekintettel a jogegységi panaszt a Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján – a panaszban hivatkozott közzétett határozatoktól való eltérés tartalmi vizsgálata nélkül – elutasította.

Elvi tartalom

[36] Ha a jogegységi panaszban állított eltérésre nem csupán a Kúria támadott határozatában, hanem már az alsóbb fokú bíróságok határozatában is sor került, a támadott határozattal szemben a Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján jogegységi panasz nem terjeszthető elő.

Záró rész

[37] A panaszos a jogegységi panasz eljárás illetékét megfizette, azt a jogegységi panasz elutasítására figyelemmel viselni köteles. Az ellenérdekű félnek a jogegységi panasz eljárásban megtérítést igénylő költsége nem merült fel, erről ezért a Kúriának nem kellett rendelkeznie.

[38] A Kúria a jogegységi panaszt a Bszi. 41/C. § (8) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[39] A határozat ellen sem a Bszi., sem más jogszabály nem biztosít jogorvoslatot.
Budapest, 2026. február 23.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Attila s.k. előadó bíró, Dr. Varga Zs. András s.k. bíró, Dr. Balogh Zsolt Péter s.k. bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Csák Zsolt s.k. bíró, Dr. Cseh Attila s.k. bíró, Dr. Darák Péter s.k. bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró, Dr. Harangozó Attila s.k. bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Kurucz Krisztina s.k. bíró, Dr. Remes Gábor s.k. bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró